

[Anden næstformand]

Vi går tilbage til talerrækken.

Steen Folke (VS):

Jeg vil sige et par ord om det ganske væsentlige spørgsmål om, under hvilke omstændigheder tilførsel af atomvåben til Danmark finder sted, og da må jeg sige, at jeg synes, forsvarsministeren besidder en helt henrivende naivitet, når han stiller sig op og bedyrer, at det naturligvis er den danske regering og det danske folketing, der suverænt bestemmer, dels om vi skal have disse allierede såkaldte forstærkninger, dels om disse forstærkninger skal være udrustet med atomvåben. Hvordan harmonerer det, hr. forsvarsminister, med f.eks. – og ikke uvæsentligt – den amerikanske forsvarsministers udtalelser om det samme spørgsmål? Hr. Casper Weinberger har jo gjort det ganske klart gennem udtalelser, at hvis og når USA sender den slags forstærkninger rundt omkring i verden, vil det suverænt være USAs afgørelse, om disse forstærkninger skal være udrustet med atomvåben. Supermagten USA er ikke indstillet på at overlade til andre at bestemme, om de amerikanske styrker skal have atomvåben eller ej.

Jeg synes også, man kan tænke på den debat, der udspiller sig for tiden i England omkring de amerikanske kernevåben i England, hvor 90 pct. af den engelske befolkning har oplyst, at de ikke over en dørtærskel tror på, at amerikanerne vil lade englænderne få afgørende indflydelse på, om disse atomvåben skal tages i brug. De stiller så krav om at få dette dobbeltnøglesystem med henblik på atomvåbneffektens affyring, og langt ind i de konservative kredse i England er man dybt urolig for, hvad USA vil gøre i en given situation, hvor USA mener, at disse amerikanske atomvåben skal affyres. Men hele denne debat og det, der foregår andre steder, preller helt af på forsvarsministeren, der stiller sig op og på god spejdermaner aflægger ed på, at det selvfølgelig er den danske regering og det danske folketing, der suverænt afgør, hvad USA skal med hensyn til atomvåben. Det er virkelig gribende.

Forsvarsministeren er nu ikke den eneste, der optræder en smule naivt i denne debat; jeg mener måske også nok, at hr. Lasse Budtz gør sig skyldig i en vis naivitet, når han glæder sig i den grad over, at statsmini-

steren har en vis sympati for hr. Lasse Budtz' tale, og hr. Lasse Budtz mener, at så er det da muligt, man kan få den norske konservative statsminister til at arbejde aktivt for atomvåbenfri zoner. Jeg må sige, at det vil jeg godt se, før jeg tror det, og jeg vil for den sags skyld også gerne se en aktiv indsats fra den danske statsminister for disse atomvåbenfri zoner, før jeg tror på det.

Jeg mener, statsministeren gjorde et dygtigt job før med hensyn til at udvande indholdet i den socialdemokratiske dagsorden. Desværre kunne han jo påberåbe sig en række tidligere socialdemokratiske ministre, som selv – det gælder både hr. Anker Jørgensen og hr. Kjeld Olesen – har opstillet en række betingelser og forbehold omkring dette arbejde for atomvåbenfri zoner, og hvis alle disse betingelser skal opfyldes, så ved alle og enhver, at disse atomvåbenfri zoner ikke bliver til noget.

Jeg synes, det er ret afslørende, at det har været umuligt at aftvinge hr. Lasse Budtz og andre socialdemokrater, hr. Anker Jørgensen for den sags skyld, en konkret udtalelse om den dagsorden, SF og VS har foreslået her. Det er kun blevet til nogle afglidende bemærkninger, noget med, at man har sympati for noget af det, men ikke et ord konkret om den dagsorden, vi har foreslået. Er der noget som helst i denne dagsorden, som socialdemokratiet er modstander af, som de ikke kan lide, som de er uenige i? Er der et eneste synspunkt indeholdt i denne dagsorden, som ikke er skrevet af efter, hvad der går for at være officiel socialdemokratisk politik? Det er der ikke. Vi har nemlig udformet denne dagsorden med henblik på at få socialdemokratiet til at stemme for den, mens socialdemokratiet omvendt har udformet sin dagsorden på en sådan måde, at man håbede, at SF og VS ikke kunne stemme for den. Det er faktisk den væsentlige forskel på de to dagsordner. Derudover er der den helt afgørende forskel, at vores dagsorden forsøger at fastholde socialdemokratiet på det, der kunne blive et meget stort sikkerhedspolitisk skridt, nemlig at man sagde nej til atomvåben under alle omstændigheder, både i freds- og i krigstid. Men desværre er socialdemokratiet, som jeg sagde det, åbenbart blevet bange for sin skygge i denne sag – eller hvem det nu er, man er blevet bange for – og vil ikke stå ved det, som et landsmøde i socialdemokratiet